

FULLTIME avonturier

Veel mensen dromen van een fulltime outdoorleven. Geen stressvolle baan van negen tot vijf, maar de wijde wereld in, op zoek naar het onbekende. Wij spraken met Tamar Valkenier, die haar vertrouwde leven omgooide om het pad van avontuur te volgen.

Tamar groeide op als een stadsmeisje en joeg aanvankelijk verschillende carrières na. Eerst als chef-kok en later als recherchepsycholoog bij de Nationale Politie. Prachtige prestaties, maar toch voelde het alsof er meer was. In 2015 besloot ze alles op te zeggen. Ze verkocht haar spullen, stelde haar eigen reisfiets samen en trok de wijde wereld in. 'Ik sprong in het diepe,' vertelt ze. 'Geen bestemming en geen doel. Dat was heel eng, maar de vrijheid waarvan ik proefde bleek verslavend.' Hoewel Tamar al eerder veel reizen ondernam, doet ze dat sindsdien onafgebroken, dag in, dag uit. 'Het is voor mij belangrijk om zonder einddatum te reizen. Ik wil geen klokje in mijn achterhoofd dat aftelt. Zonder alle afleiding en ruis van een leven in de moderne maatschappij, ben ik beter in staat om de stem van mijn intuïtie te horen. Ik sta bijna elke dag op in het enthousiasme dat ik weer zo'n geweldige dag mag beleven. Ik heb geen hekel meer aan

maandagen. Sterker nog, ik heb geregeld geen flauw idee welke dag het is of hoe laat ik leef. Ik sta op met zonsopkomst, ik eet als ik honger heb en rust als ik moe ben.'

Tamar maakt de meest fantastische avonturen mee. Zo fietste ze 12.000 kilometer door Europa, Australië en Indonesië; maanden aaneen was ze aan het rotsklimmen in Laos, Thailand en Griekenland. Ze trotseerde de winter op sneeuwschoenen en ski's; ze liep met een geweer drie maanden door de hoge bergen van Nieuw-Zeeland terwijl ze met haar vriendin Miriam Lancewood leefde van jagen en verzamelen. Ze reed op rendieren in Siberië; ze liep 600 km door Jordanië met haar eigen ezel; ze sliep zonder tent tussen de beren in de Canadese Rocky Mountains en kocht een paard, kameel en hond, en struinde vier maanden solo met haar dieren door de Altai bergen van Mongolië. Zowel fysiek als mentaal groeide ze enorm.

Tekst Redactie
Beeld Tamar Valkenier

'Ik zorg ervoor dat ik in mijn eigen voedsel en water kan voorzien. Ik til genoeg mee in mijn rugzak, op mijn fiets, ezel of kameel.'

Waar doe je het van?

'Dit is de vraag die mij het meest gesteld wordt, maar waar ik zelf het minst mee bezig ben. Qua inkomen lukt het mij om drie jaar helemaal niet te werken en te leven van slechts 8000 euro. Dat is het geld dat ik van de verzekering kreeg voor mijn gestolen motor. Verder schraap ik alle beetjes bij elkaar. Een lezing hier, een artikel daar. Daarnaast organiseer en gids ik af en toe mooie expedities. De kunst is vooral om niets uit te geven. Half grappend concludeer ik vaak dat het mij veel te duur is om te werken. Als ik een baan zou nemen, heb ik woonruimte nodig. Waarschijnlijk ook een auto, een telefoonabonnement en ga zo maar door. Op reis schrap ik al die vaste lasten, behalve mijn ziektekostenverzekering. Mijn werkwijze om kosten te besparen bestaat uit drie essentiële elementen. Ik zorg er ten eerste altijd voor dat ik een eigen vorm van vervoer heb. Het

liefst een die onderweg geen geld kost en niet schadelijk is voor de natuur. Bijvoorbeeld wandelen, fietsen, skiën of paardrijden. Liftend over de wereld gaan is een geweldig avontuur, en ik doe het soms, maar ik zie het wel als een concessie: je bent minder vrij. Ten tweede zorg ik ervoor dat ik in mijn eigen voedsel en water kan voorzien. Ik til genoeg mee in mijn rugzak, op mijn fiets, ezel of kameel. Zo draag ik altijd een manier van waterzuivering bij me. Ofwel een UV-filter, of een doorloop waterfilter. En ik heb verschillende manieren om vuur te maken en een pannetje om in te koken. Ik leer in elk land opnieuw welke planten er eetbaar zijn en hoe ik vis of vlees kan vangen. Sterker nog, ik zorg altijd dat ik genoeg eten heb om te delen. Regelmatig komen er mensen op mijn vuurtje af en kan ik ze thee en koekjes of een diner aanbieden. De laatste stap is een eigen onderkomen; ik neem een tent of tarpje

mee. Of een bivakzak, een matje en een slaapzak. Zo ben ik redelijk onafhankelijk en hoef ik nergens naartoe. Ik hoef geen accommodatie te zoeken, ik hoef niet in de buurt van een stad of dorp te zijn en ik ben vrij om al dan niet op uitnodigingen in te gaan. Enerzijds vier ik dat ik geen slaaf ben van de maatschappij, maar anderzijds kan ik met mijn budget ook nooit op een terras een kopje koffie drinken of mij een afhaalmaaltijd veroorloven. En al helemaal geen hotelkamer. Soms leef ik maanden zonder warme douche. Een kopje thee bestaat uit water, op smaak gebracht met kruiden uit de natuur en gekookt op een houtvuurtje. En inderdaad, dit kan alleen maar zolang ik gezond en sterk ben. Dus ik neem het er nu maar van! Ondanks dat ik weinig geld te besteden heb,

voel ik mij rijker dan ooit. Rijk aan vrienden en ervaringen.'

Hoe verliep je eerste reisperiode?

'Mijn eerste reizen waren vrij gestructureerd: ik regelde van alles via sites als Couchsurfing, WWOOFing en Warmshowers. Vervolgens liet ik die structuur meer los. Hoe vaker ik van de gebaande paden afweek, hoe makkelijker het werd. De ervaringen en vaardigheden die ik opdeed, gaven mij zoveel zelfvertrouwen dat ik nu geregeld pas bij zonsondergang denk: "o ja, misschien moet ik ook ergens slapen vannacht". Dan kijk ik om mij heen, en op de een of andere manier komt het altijd goed. En ik ben bereid het risico te nemen dat het ook eens niet goed komt. Ik maak me pas druk om dingen als het nodig is, immers: men lijdt het meest door het lijden dat men vreest. Natuurlijk

sliep ik ook wel eens onder de brug of schuilde ik dagen achtereen in mijn tent voor het noodweer.

De eerste nachten zonder plan vond ik doodeng, maar ik klopte bij een boer aan met de vraag of ik op zijn land mocht kamperen. In de stromende regen nodigde hij mij uit in huis voor een warme douche en diner. Super vriendelijk! Ik concludeer dan ook dat de beste overlevingsvaardigheid – die ik overigens nooit op de survivaltrainingen leerde – het maken van vrienden is.'

Maak je makkelijk contact met mensen onderweg?

'Ik doe altijd mijn best om een beetje de taal te leren van het land waar ik ben. Ik draag koekjes, cadeaus en een schaakspel mee. Als het even kan ook een gitaar. Vaak had ik ballonnen in mijn zakken en mochten alle kinde-

ren even op mijn fiets, ezel of kameel zitten. Deze kleinigheden maken het makkelijk om contact te leggen. Ik ben ook bereid om zelf de handen uit de mouwen te steken. Zo hielp ik tijdens mijn reizen in Jordanië en Mongolië de vrouwen met koken, afwassen, geiten melken of boter karnen. En de mannen met geiten hoeden, schapen slachten of huizen bouwen. Omgekeerd kon ik altijd om hulp vragen als ik een probleem had met de bekleding, als ik verdwaald was, als het vreselijk slecht weer was of wanneer ik mijn kameelen niet kon vinden. Je hoeft nooit alleen te zijn. Bijna overal op deze planeet zijn mensen. En die mensen kunnen je helpen, net zoals jij hen hulp kan aanbieden. Met een open geest kun je een heleboel oppikken van alle nieuwe culturen en boeiende mensen die je ontmoet. Zo ben ik in aanraking gekomen met oerwoudstammen, nomaden, bedoeïenen, indianen, rendierherders en Aboriginals. Allemaal fantastische ontmoetingen.'

Mis je niets van je oude stadsleven?

'Ja, zeker wel: ik mis een wasmachine en een elektrische tandenborstel. Ik mis het bespelen van mijn saxofoon in groepsverband, ik mis danslessen en vooral mis ik mijn vrienden en familie. Ik raad niemand aan een leven te leiden zoals ik dat doe. Ik

kan alleen voor mijzelf beslissen dat het mij waard is. Ik bezoek dolgraag musea, kunstgaleries en concerten en ben dankbaar dat ik in Nederland opgroeide. Maar ik acht het zinvol om af en toe (of geregeld) uit 'onze' wereld te stappen en iets totaal anders te ervaren. Ik wil geloven dat ik er een leuker mens van word.'

Waar haal je de moed vandaan?

'Ik zie het zelf niet als moedig. Ik vind het vrije leven gewoon heerlijk. Na jarenlang studeren op de universiteit, voelde ik dat er het een en ander miste in mijn opvoeding en scholing. Ik had behoefte om terug naar de basis te gaan. Ik ben altijd zo gefascineerd door onze samenleving waarin we raketingenieurs opleiden die geen flauw benul hebben hoe ze een dag in de wildernis moeten overleven. De meeste mensen weten niet hoe je vuur maakt, brood bakt of terug naar huis navigeert. Maar ik wilde dat allemaal leren en haalde mijn diploma's om als wildernisgids en survival-instructeur te mogen werken. Deze vaardigheden zijn nodig om diep in de wildernis te kunnen leven, weg van onze moderne beschaving. En nu krijg ik een gevoel van euforie als ik een zware bergbeklimming heb overleefd of als ik de overkant van een ijsskoude wilde rivier bereik. Ik ben trots op mijzelf als ik kan overleven met een geweer. Of als ik mijn

eigen eten pluk, kook en een culinair hoogstandje weet te bereiden. En ik vind het fantastisch als ik die kennis en kunde kan overbrengen op anderen.'

Moet je daar nou echt zo extreem voor doen?

'Misschien niet. Voor mij zijn extreme reizen een intrinsieke drang, een passie. Alleen als je daar zelf ook last van hebt, valt dat te begrijpen. Ga dus vooral het gesprek met jezelf aan: wil je een echt avontuur met alle ongemakken van dien of zoek je meer een comfortabele natuurervaring? De natuur in Nederland is prachtig en daar geniet ik ook van. Maar in mijn 'eigen' Kennemerduinen mag ik 's nachts niet komen. Ik mag er geen vuur maken, niet van de paden af, niet wildplukken en al helemaal geen konijnen vangen. Stel jezelf eens de vraag: ben je bereid de controle los te laten? Wil je een nieuwe leefstijl of slechts een korte vakantie? Heb je de kracht om tegen de stroom in te zwemmen en ben je bereid om te falen? Wil je gewoon lekker buiten zijn of koester je een liefde voor de wildernis? Vrijheid is gratis, vrijheid zit in je hoofd, maar ikzelf moest losbreken van mijn comfortabele leventje om dat te ontdekken. Nu volg ik mijn hart, leer mezelf steeds beter kennen en wil ik niet anders meer.'

Tamar

Tamar organiseert en gidst avontuurlijke reizen en deelt haar ervaringen op haar website. Lees de reisverslagen van Tamar en laat je inspireren op: www.tamarvalkenier.com.

Wat wil je meegeven aan mensen die ook het pad van avontuur op willen?

'Durf je planning los te laten, durf op te staan zonder te weten waar je die avond zult slapen. Wees niet bang voor het 'wat als..' en vertrouw erop dat een oplossing zich waarschijnlijk wel aandient. Heb je al een hotel geboekt, dan staat opeens je programma vast. Wat nu als zich onderweg een fantastische kampeerplek aandient, als je iemand ontmoet die je uitnodigt voor een barbecue, of als je ezel losbreekt en je uren bezig bent haar terug te vinden? Ik ben een visser: ik gooi een heleboel lijntjes uit, houd de opties open en beslis pas op het laatste moment. Dat is soms eng en geeft stress en onzekerheid. Maar daar leer je mee omgaan. Daar leer je ook van genieten

en dat geeft een mate van vrijheid die we in ons werkend stadsbestaan zelden ervaren. Het is natuurlijk niet voor iedereen weggelegd, maar ook ik ben met kleine stapjes begonnen.'

Hoe zie je jouw toekomst voor je?

'Ik heb geen langetermijnplannen. Wel droom ik ervan ooit een stukje land te hebben waar ik een boomhut op kan bouwen. Een plek waar ik uit mijn eigen tuin eet, honing heb van mijn eigen bijen en omringd word door mijn eigen dieren. Maar nu ben ik er nog niet klaar voor. Ik ben momenteel uitermate tevreden en voel geen behoefte mijn levensstijl te veranderen. Er ontwikkelen zich nog een groot aantal expedities in mijn hoofd. De wereld roept!' ■

■
'Ik krijg een gevoel van euforie als ik een zware bergbeklimming heb overleefd of als ik de overkant van een ijskoude wilde rivier bereik.'